

Arrest

nr. 195 306 van 22 november 2017
in de zaak RvV x / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. ROBBERECHTS
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 juni 2017 met nr. 189 145, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. ROBBERECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 oktober 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 21 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 27 oktober 2016, gelet op artikel 18.1 (b), van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening), de Spaanse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. De Spaanse autoriteiten willigden op 8 november 2016 het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...) / mevrouw die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.10.2016 asiel in België, samen met haar echtgenoot. Wat haar reis- of identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort en identiteitskaart voor. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 19.08.2016 een asielaanvraag indiende in Spanje (Melilla).

De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 21.10.2016 en verklaarde dat ze Syrië op een voor haar onbekende datum verliet om met het vliegtuig naar Egypte te reizen om er 5 a 6 maanden in een voor haar onbekende stad te verblijven. Ze gaf aan vervolgens opnieuw met het vliegtuig naar Algerije te zijn gereisd om er 3 jaar in Wadi Souf te verblijven, alvorens naar Marokko door te reizen om er enkele dagen in een voor haar onbekende stad te verblijven. De betrokkene verklaarde dat ze vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Spanje betrad. In Spanje werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 19.08.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze ongeveer 1 maand in een opvangcentrum op een voor haar onbekende plaats verbleef om vervolgens naar Frankrijk te reizen en er 15 dagen bij haar dochter in een voor haar onbekende stad te verblijven. Ze verklaarde daarna met een bus naar België te zijn doorgereisd. In België diende de betrokkene op 21.10.2016 een asielaanvraag in, samen met haar echtgenoot.

Op 27.10.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 08.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar kinderen er al zijn. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje, omdat ze haar kinderen nodig heeft om voor haar te zorgen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Spanje en gaf aan niet te weten dat ze in Spanje vingerafdrukken heeft gegeven. Ze gaf aan dat ze in België voor de eerste keer vingerafdrukken gaf. We merken dienaangaande op dat het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene er op 18.08.2016 geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. Dit wordt

bovendien bevestigd doordat Spanje zich op 08.11.2016 verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene overeenkomstig artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf aan dat twee zoons en een dochter in België verblijven. Daarnaast maakte ze gewag van een in Frankrijk verblijvende dochter. Raadpleging van de databank toonde aan dat de twee zoons en dochter waarvan sprake is een asielaanvraag indienden in België. Eén van de zoons kreeg op 01.08.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) in het kader van Verordening 604/2013, nadat gebleken was dat hij eerder een asielaanvraag had ingediend in Spanje en de Spaanse autoriteiten een terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)b van diezelfde Verordening aanvaard hadden. Het dossier van de andere zoon en dochter, die in beide in België verblijven met hun eigen gezin, is momenteel hangende bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Betreffende het verblijf in België van de zoon en dochter van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon en dochter van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)-merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken vooreerst op dat we niet in het bezit zijn van een schriftelijke verklaring van de zoon en dochter zoals hierboven vermeld. Bovendien merken we op dat de betrokkene, wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde hoofdpijn en pijn aan haar benen te hebben. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoon of dochter en haar zou bestaan en dat de zoon of dochter van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken bovendien op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken ook op dat Spanje op 08.11.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 18.04.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 14, alinea 5). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 19, alinea 7). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 43, alinea 1) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 42, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 36, alinea 1-2).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende

behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.

(...)"

1.5. Uit bijkomende informatie die aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 februari 2017 een bericht verzond naar de Spaanse autoriteiten met de vraag om op grond van artikel 29.2 van de Dublin-III verordening de termijn van zes maanden, waarbinnen verzoekster diende te worden overgedragen, te verlengen tot achttien maanden omdat verzoekster zou zijn ondergedoken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het tussenarrest van de Raad van 29 juni 2017 (RvV 29 juni 2017, nr. 189 145) werd vastgesteld dat de termijn van zes maanden uit artikel 29.1 van de Dublin-III verordening verstreken is:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

2.2. De gemachtigde van de staatssecretaris maakte echter op 22 februari 2017 een bericht over aan de Spaanse autoriteiten met de vraag om de termijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin-III verordening tot achttien maanden te verlengen omdat verzoekster zou zijn ondergedoken:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

2.3. Na voormeld tussenarrest poneert de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting dat de melding om de termijn tot achttien maanden te verlengen, gebaseerd is op een zogeheten 'no show' op 9 december 2016, zoals volgens hem zou blijken uit een schrijven van Fedasil.

2.4. De Raad merkt echter op dat noch in het administratief dossier, noch bij de nota met opmerkingen een schrijven van Fedasil kan worden aangetroffen. Dit stuk wordt ter terechtzitting evenmin voorgelegd, hoewel de partijen in het tussenarrest van 29 juni 2017 uitdrukkelijk werden verzocht hun standpunt toe te lichten betreffende de verlenging van de overdrachtstermijn. De Raad ontbeert bijgevolg elke informatie over de feitelijke grondslag voor de termijnverlenging.

2.5. De raadsvrouw van verzoekster wijst er ter terechtzitting op dat een 'no show' geen afdoende bewijs uitmaakt van onderduiken, zoals bedoeld in de Dublin-III verordening.

2.6. In het gedinginleidend verzoekschrift had verzoekster uiteengezet dat twee van haar kinderen in België verblijven en dat er voor haar bijgevolg geen reden is om naar Spanje te gaan.

2.7. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing waarin het volgende wordt gesteld betreffende de in België verblijvende kinderen van verzoekster: *"Er werd in de beslissing verder gemotiveerd dat de in België verblijvende zoon en dochter niet beschouwd kunnen worden als gezinslid zoals voorzien in de Dublin III Verordening. Verzoeksters betoog als zouden zij allen hebben samengewoond in het herkomstland, doet daaraan geen afbreuk. Bovendien gaat verzoekster volledig voorbij aan de motivering met betrekking tot de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013. Zij betwist immers niet dat haar kinderen niet schriftelijk hebben verklaard dat zij wensen te zorgen voor verzoekster als afhankelijke personen. In de beslissing werd ook gesteld dat niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar zoon of dochter zou bestaan en dat de zoon of dochter in staat is voor haar te zorgen. Verzoekster maakt in het verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk."*

2.8. De Raad stelt vast dat door de gemachtigde van de staatssecretaris niet wordt ontkend dat twee kinderen van verzoekster (respectievelijk geboren in 1997 en 1998) in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekster ter gelegenheid van het zogeheten 'Dublin-interview' van 21 oktober 2016 uitdrukkelijk verklaarde dat haar dochter D. en haar zoon M. in een opvangcentrum in België verbleven, waarbij de OV-nummers werden vermeld (Dublin-interview, 21 oktober 2016, vraag 16). Verzoekster gaf trouwens uitdrukkelijk te kennen dat zij in België wenste te blijven omdat haar kinderen hier verblijven en deze nodig heeft om voor haar te zorgen (*Ibid.*, vragen 31 en 33). Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gepoogd om verzoekster via haar kinderen in België op te sporen.

2.9. Aangezien de verwerende partij geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat verzoekster niet langer op het haar toegewezen adres verblijft en evenmin overging tot een woonstcontrole bij haar kinderen, of deze laatsten, heeft bevraagd over de plaats waar verzoekster zou verblijven, ontbeert het bericht van 22 februari 2017, waarbij de Spaanse autoriteiten werden ingelicht over het feit dat verzoekster zou zijn ondergedoken, feitelijke grondslag. De Raad stelt derhalve vast dat de verlenging van de termijn tot achttien maanden van 22 februari 2017, zoals voorzien in artikel 29.2 van de Dublin-III verordening niet rechtsgeldig is.

2.10. Gelet op wat voorafgaat ging de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag op 8 mei 2017 over op de Belgische asielinstanties op grond van de hierboven weergegeven artikelen 29.1 *juncto* 29.2 van de Dublin-III verordening.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeksters rechtstoestand inhoudt dat zij in België kan verblijven in het kader van de behandeling van haar asielaanvraag en dat haar beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) doelloos is geworden.

Verzoekster kan bijgevolg geen actueel belang meer doen gelden bij haar vordering.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN